

Dosarul Zambaccian,
înapoi la DNA

pagina 7

Azi, două pagini de sport

paginile 13 și 15

Hipopotamii, mari amatori
de apă

pagina 16

BIHOREANĂ Realitatea

Cotidian de informație

Apare la Oradea

Vineri, 19 octombrie 2007 Anul VII Nr. 2142

16 pagini 70 bani

Bordeianu, Stelu Enache, Marius Mihalache, Tavi Colan, precum și alți invitați-surpriza.

Paralel cu spectacolul, Nicu Covaci va expune picturi realizate chiar de el. Expoziția va fi cu vânzare, iar o parte din fondurile strânse în urma acțiunii și a vânzării de bilete se vor constitui într-o „bursă Phoenix”, pe care formația o va acorda.

■ A.O.

Campania „O tinerete mai curată” s-a desfășurat timp de patru zile la Aleșd. Vedeta campaniei, care a fost vânat de toți copiii dormici de autografe, a fost Emeric Jenei, câștigător al Cupei Campionilor Europeni cu Steaua București în 1986.

(pagina 3)

LOTO

18 octombrie

40 8 6 26 16

Joker

18 41 8 29 6 + 7

Rebusiștii români, în capitala sambei

Echipa României care a participat, în perioada 6-11 octombrie, la Campionatul Mondial de Rebus - World Puzzle Championship (WPC), de la Rio de Janeiro, a ieșit pe locul 18 în clasamentul general, situându-se, printre o prestație onorabilă, înaintea țării-gazdă, Brazilia, dar și a altor țări cu tradiție în rebusul logic, precum Italia.

„Fără de edițiile trecute, ne-am situat cum pe aceleași poziții în topul mondial, și asta din cauza lipsei revistelor de specialitate. E ca și cum ne-am antrenat la fotbal fără mingea”, a declarat căpitanul echipei naționale, Stelian-Radu Căciuci, colaborator al Realității bihorene. Potrivit căpitanului echipei, dezlegarea jocurilor logice, într-o varietate deosebit de complexă, nu a prins încă la români, prea obișnuiți cu tradițiile „cuvinte încrucișate” sau mai simple „integrame”.

■ E.P.

Sfânta comoditate sau orzul pe găște

Editorial

de Mircea Jacan

Mărturisesc că și mie mi-a fost frig. Nu puteam să ai noaptea să se grăbesc puțin, să eliberez Oradea când o mai inspire vântul sau barem la început de septembrie? Am fluturat „Vara orădeană” în loc de „Toamna orădeană”. Asta mă întrebam, strecurându-mă zgribulit printre carusele și mașinuțe din care urlau manele, mașinărit în care bagi fisa și dai cu pumnul, căruțioare cu pop-corn și vată de zahăr, printre grătare cu mici și mese cu băncuțe la care petreceau orădenii de ziua orașului lor.

„Celelalte cuvinte”, cea mai îndrăgită trupă orădeană din toate timpurile, se cănea să încălzească atmosfera pentru „Uriah Heep”. În fața scenei - vreo 5-600 de orădeni, mulți mai puțini decât cei de la mese, de la carusele sau cei care fojgăiau în cluburi. Privesc în jurul meu. Poate un sfert dintre spectatori știu cine cântă, de ce sau ce cântă ei acolo. În ciuda frigului, un semi-homeless se vede pe bordură și bea bere dintr-un flacon

de 2 l. Pentru el, e tot un drac cine cântă.

Începe concertul „Uriah Heep”. Mi-e milă și mi-e jenă de băieții ăștia care au bătut lumea în lung și în lat. Ei sunt niște profesioniști care își fac treaba ca la carte, pe arșid, pe frig, pe ploaie, în România sau în Mozambic, cu săli goale, cu săli pline. Cu noi e problema: suntem prea puțini, prea blazați, după ce i-am așteptat 30 de ani. Mă întreb câți spectatori ar fi avut la un concert cu bilete plătite și mă cutremur.

Chitaristul Mick Box, „băiatul” ăsta care a împlinit 60 de ani, cântă în „Uriah Heep” din 1969. Mă rog să aibă probleme cu ochii că să nu se întrebe: „În ce vâgdună am ajuns să cânt?”. Concertul e gata și inima mi se strânge de teamă că nu se vor aduna atâtea aplauze cât să motiveze un bis. Scăpăm cu fața curată. Ne salvează de penibil cei vreo sută, două, de orădeni mascați în fața scenei, care îi conving că are rost să revină pe scenă. Altfel rămâneam fără Lady in Black și Easy livin’.

Mi-au trebuit câteva zile ca să-mi domolesc amărăciunea. Din toată toamna asta orădeană, umflată și împetrită cu te miri ce, concertul „Uriah Heep” a fost evenimentul cel mai promițător. De data asta, nu e de vină nici Primăria, nici organizatorii, nici anotimpul.

Aș vrea să fi fost de vină frigul! Dar nici în sală, la Nicu Alifantis sau la Mircea Florian nu s-au călcat orădenii pe bădătuși și tare mă tem că Oradea nu mai e nici oraș, nici municipiu, ci doar un biet târg de provincie. Cu târgovești ieftini, fără pretenții, fără reacție, care s-au învățat cu puțin, prost, de-a gata și pe de-a moaca. Leneși la gândit și la acționat, snobi, dar comozi. Orădenii din întâmplare și datorită buletinului, pentru că, de fapt, îi doare în cot de orașul lor. Gustul lor pentru petreceri de iarmaroc preface orice eveniment de clasă în orz risipit pe găște.

Mă înclin, până la pământ, în fața excepțiilor. ■